

Antoni Lubelczyk

Leżajsk, rejon dworu starościńskiego,
gm. loco, woj. rzeszowskie, AZP
98-80/7

Informator Archeologiczny : badania 31, 299-300

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wieku istniał folwark w Kwaśniowie, to zapewne musiał istnieć i dwór. Dwór ten należał do Jana Kwaśniowskiego, herbu Stary Koń. Tenże Jan Kwaśniowski od 1416 roku był dziedzicem Kwaśniowa, a w roku 1431 podstarościm krakowskim. Był ojcem Jana i Piotra. Jego synowie podzielili swe dobra w roku 1451, przy czym Jan otrzymał całe dobra w Kwaśniowie i połowę wszystkich młynów w tejże miejscowości oraz w Ryczówku, a ponadto połowę sadzawek na rzeczce Dębiesznicy i na Niwiskach. W dokumentach z roku 1500 wymieniony jest dwór w Kwaśniowie. Andrzej Kwaśniowski, dziedzic Kwaśniowa i Ryczówka herbu Stary Koń zapisał żonie Katarzynie 150 grzywien wiana i 150 grzywien posagu na połowie dworu i ról w folwarku w Kwaśniowie. Budowę odkrytej wieży przypisać można na podstawie wyników badań i analizie źródeł pisanych wspomnianemu wyżej Andrzejowi. Dalsze badania pozwolą na dokładniejsze poznanie dziejów odkrytej wieży.

Wyniki badań zostaną opublikowane w: *Badania Archeologiczne na Górnym Śląsku i Ziemiach Pogranicznych w 1997 roku*, s. 192-197.

Kwidzyn-Stare Miasto, st. 3, północny kwartał rynku, gm. loco, woj. elbląskie - patrz: wczesne średniowiecze

Kwidzyn-Stare Miasto, st. 3, zachodni kwartał rynku, gm. loco, woj. elbląskie - patrz: wczesne średniowiecze

Legnica-Stare Miasto, gm. loco, woj. legnickie - patrz: późne średniowiecze

LEONOWICZE, st. 4, gm. Michałowo, woj. białostockie, AZP 40-93/8

- osada nowożytna (XVI-XVII w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w terminie od czerwca do lipca przez mgr. Dariusza Krasnodębskiego (Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk). Finansowane przez EuRoPol GAZ SA. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 5300 m².

Powierzchnię stanowiska do głębokości około 35-40 cm pokrywał piaszczysty humus. W warstwie tej znaleziono liczne fragmenty ceramiki oraz krzemienie pochodzące ze zniszczonych orką obiektów archeologicznych. Pod humusem zalegał piaszczysty lub w części gliniasty calec, w którym widoczne były ciemne zarysy obiektów archeologicznych. Łącznie na terenie stanowiska wyróżniono prawie 1000 różnego typu jam, spośród których na szczególną uwagę zasługują dwie ziemianki/piwniczki wraz z otaczającymi je obiektami gospodarczymi. W obydwu obiektach na głębokości około 50-70 cm ukazały się resztki spalonej konstrukcji ścian i dachu. Wielkość części mieszkalnej ziemianek wynosiła około 3,5 x 3,5 m, ich głębokość wahała się pomiędzy 0,5 a 1 m. Od strony północnej przylegał do nich niewielki korytarzyk długości około 4 m i szerokości 1,5 m. Datowanie obydwu obiektów umieścić można pomiędzy wiekiem XVI a XVII. Oprócz liczego materiału ceramicznego w jednym z obiektów znaleziono także żelazny klucz. Wokół obydwu ziemianek wystąpiły liczne rowki, stanowiące zapewne pozostałość różnego rodzaju płotów i zagród z nimi związanych. Oprócz opisanych wyżej zagłębionych domostw na szczególną uwagę zasługują pozostałości co najmniej dwóch słupowych budowli naziemnych. Wokół tych konstrukcji zaobserwowano występowanie podobnych rowków jak i przy ziemiankach. Występowanie nielicznych obiektów zawierających materiał ceramiczny datowany na wczesną epokę żelaza oraz zabytki krzemienne z epoki brązu wskazują, że teren ten był zasiedlony również w okresie wcześniejszym, jednakże z uwagi na silną erozję terenu nie zachowała się na nim warstwa kulturowa i większa liczba obiektów z najstarszej fazy użytkowania.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Archeologii i Etnologii PAN.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Badaniach na gazociągu”.

Badania będą kontynuowane.

LEŻAJSK, rejon dworu starościńskiego, gm. loco, woj. rzeszowskie, AZP 98-80/7

- dwór starosty, XVI-XVIII w.

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 15 do 31 maja przez mgr. Antoniego Lubelczyka. Finansowane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 50 m².

Badania prowadzono od strony północnej zespołu, na terenie dawnych ogrodów. Nie natrafiono na ślad warstwy kulturowej z okresu powstawania zespołu i jego rozkwitu. Odsłonięte pozostałości cokołów ceglanych stanowić mogą resztki bramy od strony ogródków. Uchwycono warstwę niwelacyjną powstałą przy porządkowaniu zieleńca w latach 70. XX w. W trakcie prospekcji terenowej na obszarze zespołu starościńskiego zlokalizowano, jak się wydaje, miejsce tzw. baszty okrągłej, zachowanej w formie kolistego i regularnego wzniesienia na terenie ogródków przydomowych.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Rzeszowie.

Badania nie będą kontynuowane.

LUBAWA, st. III, gm. loco, woj. olsztyńskie, AZP 30-54

- miasto nowożytne (XVI ?- XX w.)

Badania archeologiczne, wyprzedzające inwestycję budowlaną, przeprowadzone w marcu przez mgr. Adama Mackiewicza (ARCHEO-ADAM). Finansowane przez Stanisława Gąstwickiego. Powierzchnia nadzorowanych prac wynosiła około 80 m².

Wykop usytuowany był przy zachodnim skraju Placu 700-lecia, w pobliżu zamurowanej furty w murach otaczających kościół, prowadzącej do przejścia w kierunku zamku biskupiego. Przed przystąpieniem do prac ziemnych w miejscu tym znajdowały się murowane budynki gospodarcze, które zostały rozebrane. Wykop miał wymiary 11,80 x 6,70 m i obejmował podpiwniczoną część zaprojektowanego budynku. Na całej powierzchni doprowadzono go do głębokości około 3 m, to jest projektowanego posadowienia ławy fundamentowej. W obrębie wykopu wystąpiły nawarstwienia zasypiskowe o miąższości około 0,4 – 1,0 m oraz kulturowe w postaci ciemnoszarej, gliniastej ziemi i ciemnoszarej, gliniastej ziemi ze spalenizną. Przy północnym skraju wykopu uchwycono fundament kamienny, w partii stropowej łączony na zaprawę wapienną, który zalegał do głębokości 0,8 m. Na fundamencie tym usytuowane zostały współczesne budynki gospodarcze, nie ulega jednak wątpliwości, iż wykorzystano tu podwaliny starszej budowli, której chronologia niestety nie jest możliwa do ustalenia. Nie stwierdzono występowania jednolitej warstwy średniowiecznej, poza niewielkim fragmentem przy skraju zachodnim, gdzie wystąpiło zagłębienie powstałe na skutek wybierania gliny, prawdopodobnie do celów budowlanych. Wybierzysko zasypano ziemią. W miejscu tym odsłonięto także duże fragmenty drewna sosnowego, między innymi dużą kłodę o długości 5,4 m i średnicy dolnej partii 0,8 m. Kłoda ta poza śladami po ścięciu i odcięciu bocznych konarów nie posiadała śladów celowej obróbki. Pobrano próbę do badań dendrochronologicznych, wynik przeprowadzonych badań był jednak negatywny i nie uzyskano spodziewanej daty. W sytuacji braku charakterystycznych fragmentów ceramiki, które mogłyby umożliwić datowanie zasypanego wybierzyska, trudne jest ustalenie okresu jego powstania i zasypania. Na podstawie bardzo nielicznych i mocno rozdrobnionych fragmentów ceramiki, znalezionych w pobliżu kłody, warstwę, w której zalegała można ostrożnie określić zaledwie w szerokich ramach chronologicznych na XVI wiek. Zdaje się to potwierdzić znaczna ilość spalenizny występująca w warstwie szarej ziemi. Prawdopodobnie spaleniznę należy wiązać z którymś z pożarów XVI wieku (1533, 1545). Wiadomo też, iż w tym czasie prowadzono liczne i zakrojone na szeroką skalę prace remontowe przy kościele, do których wykorzystano prawdopodobnie zalegające tu grube pokłady gliny. Podkreślić należy fakt zalegania stropu calca w postaci jasnobrunatnej gliny we wschodniej części wykopu już na głębokości od 0,8 do 1,2 m, czyli bezpośrednio pod warstwami zasypiskowymi i niwelacyjnymi.

Materiały przechowywane są w PSOZ w Olsztynie.

Badania nie będą kontynuowane.

Lubawa, mury miejskie, st. 3, gm. loco, woj. olsztyńskie - patrz: późne średniowiecze